

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy senátu JUDr. Tomáše Langáška (soudce zpravodaj), soudce JUDr. Petra Průchy a soudkyně Mgr. Jany Brothánkové v právní věci žalobce: **M. D.**, zastoupený Mgr. Lukášem Matasem, advokátem, se sídlem Malá 6, Plzeň, proti žalovanému: **Generální ředitelství cel**, se sídlem Budějovická 7, Praha 4, týkající se žaloby proti rozhodnutím žalovaného ze dne 18. listopadu 2016, č. j. 59481/2016-0900000-304.2 a č. j. 28048-2/2016-0900000-304.2 a ze dne 5. prosince 2016, č. j. 28062-3/2016-0900000-304.2, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 31. ledna 2018, č. j. 51 Af 1/2017 - 62,

takto:

I. Kasační stížnost žalobce **se zamítá.**

II. Žalovaný **nemá** právo na náhradu nákladu řízení o kasační stížnosti.

III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení případu

[1] Celní úřad pro Jihočeský kraj (dále jen „správce daně“) zahájil dne 14. července 2014 daňovou kontrolu žalobce, jejímž předmětem byly skutečnosti rozhodné pro přiznání nároku na vrácení spotřební daně z minerálních olejů podle § 57 zákona č. 353/2003 Sb., o spotřebních daních, ve znění účinném do 31. prosince 2012, za zdaňovací období březen – listopad 2012. Žalobce již při zahájení daňové kontroly předložil výkazy spotřeby nafty v zemědělské prvovýrobě za rok 2012. Dále uvedl, že vlastní nádrž na naftu o objemu asi 3 400 litrů, skladovou evidenci pohonných hmot nevede. Zabývá se rostlinnou i živočišnou

výrobou. Žalobce si nevzpomíná, že by v roce 2012 poskytoval nějaké služby a ani nebyl jejich příjemcem.

[2] Správce daně v průběhu daňové kontroly shromáždil účetní doklady žalobce a provedl místní šetření u externí účetní žalobce, přičemž zjistil, že žalobce využíval motorovou naftu i pro jiné účely než pro zemědělskou prvovýrobu. Žalobce k tomu uvedl, že zvýšení spotřeby nafty při stejné rozloze obhospodařovaných pozemků je důsledkem změny struktury pěstovaných plodin a zahájení provozu bioplynové stanice. Další doklady k pracím vykonávaným v kontrolovaném období než ty, které již předložil, žalobce nemá.

[3] Dne 20. dubna 2014 správce daně rozšířil daňovou kontrolu i na zdaňovací období duben – srpen 2013. Žalobce následně předložil evidenci prací a spotřeby pohonných hmot v zemědělské prvovýrobě za rok 2013. Přiznal, že si nezapisuje spotřebu na konkrétní práce, protože se práce opakují a spotřebu si pamatuje na základě svých zkušeností. Měsíční spotřebu tak počítá zpětně podle prací, které za konkrétní měsíc prováděl.

[4] Správce daně vyslechl účetní žalobce. Žalobce si oznámení o předvolání nepřevzal, nicméně o výslechu věděl a rozhodl se ho nezúčastnit, což svědkyně potvrdila. Dále uvedla, že při sestavování daňových přiznání vycházela z písemných podkladů od žalobce. Vždy porovnává spotřebu pohonných hmot v daném měsíci s jejich nákupem. Podklady pro zpracování daňových přiznání obsahovaly pouze rozdělení na zemědělskou výrobu, živočišnou výrobu a osobní vozidla, spotřeba byla uvedena souhrnně za měsíc. Později svědkyně správci daně poskytla tabulky spotřeby motorové nafty za kontrolovaná zdaňovací období.

[5] Žalobce se k výpovědi své účetní nijak nevyjádřil. Uvedl, že patrně zapomněl podat daňové přiznání za měsíc březen 2013. Správce daně žalobce upozornil, že ačkoli v daňovém přiznání za září 2013 vykázal spotřebu 8 556 litrů nafty pro zemědělskou prvovýrobu, není toto období uvedeno ve výkazu prací a spotřeby za rok 2013. Žalobce k tomu uvedl, že vykázanou naftu opravdu spotřeboval, především při sklizni kukuřice. Spotřebu může doložit fakturou za sklizňové práce, kterou následně správci daně předložil. Správce daně proto vyslechl J. K., který potvrdil, že u žalobce sekl kukuřici od 23. do 30. září 2013, přičemž spotřeboval 5 453 litrů nafty, což doložil příkazem k práci.

[6] Dne. 9. října 2015 seznámil správce daně žalobce s výsledky kontrolního zjištění. Žalobce požádal o lhůtu k jejich prostudování a k vyjádření. Z kontrolních zjištění vyplývalo, že nevedl evidenci spotřeby pohonných hmot za rok 2012 řádně a v souladu se zákonem o spotřebních daních, neboť do ní nezanášel údaje o druhu a místě vykonávaných prací. Motorová nafta, kterou měl žalobce spotřebovat v září 2013, není uvedena v evidenci a podklady získané od Jana Kadlece prokazují nižší spotřebu, než jakou uvedl žalobce.

[7] Žalobce dne 19. října 2015 předložil správci daně doklad nazvaný „Druh a místo vykonané práce ke spotřebě mot. nafty v roce 2012“. Uvedl, že tento doklad byl v sešitě s evidencí spotřebované nafty a správce daně jej pravděpodobně přehlédl. Pracovník správce daně na to uvedl, že doklad v sešitě nebyl, na což žalobce odpověděl, že tedy ze sešitu vypadl a zůstal na stole. Žalobce dále uvedl, že údaje k září 2013 byly uvedeny v evidenci spotřeby motorové nafty už v době, kdy ji předkládal správci daně.

[8] Správce daně k dodatečně předloženým dokumentům uvedl, že žalobce opakovaně vyzýval k předložení potřebných dokladů, neboť původně předložený výkaz spotřeby nafty v zemědělské prvovýrobě za rok 2012 údaje o druhu vykonané práce a místě spotřeby neobsahoval. Tvrzení žalobce, že dokument „Druh a místo vykonané práce ke spotřebě mot. nafty v roce 2012“ v sešitě s výkazem byl a správce daně jej pouze přehlédl, je značně nepravděpodobné, neboť při ukládání podkladů do elektronického spisu správce daně skenuje každý jednotlivý doklad samostatně. Ani tvrzení, že doklad ze sešitu vypadl a zůstal na stole, v očích správce daně neobstálo, neboť žalobce měl v takovém případě správce daně o této skutečnosti neprodleně informovat. Až do seznámení s výsledky kontrolního zjištění žalobce nenamítal žádné chybějící dokumenty. Obdobně posoudil správce daně i dodatečně předloženou evidenci spotřeby za měsíc září 2013. Správce daně považuje tyto doklady za účelově vytvořené.

[9] Zpráva o daňové kontrole, z níž vyplývá, že žalobce neprokázal použití motorové nafty v souladu s § 57 zákona o spotřebních daních za zdaňovací období březen až listopad 2012 (celkem 40 218 litrů) a září 2013 (3 103 litrů), byla se žalobcem projednána dne 16. prosince 2015. Žalobce uvedl, že s výsledkem daňové kontroly nesouhlasí a zprávu odmítl podepsat. Správce daně jej poučil o následcích bezdůvodného odepření podpisu. Po několika neúspěšných pokusech o předvolání žalobce za účelem převzetí zprávy o daňové kontrole ji správce daně zaslal žalobci do datové schránky, doručena byla dne 18. března 2016.

[10] Dne 19. dubna 2016 vydal správce daně dodatečné platební výměry č. j. 26636/2016-520000-32.3 (březen 2012), č. j. 26690/2016-520000-32.3 (duben 2012), č. j. 26705/2016-520000-32.3 (květen 2012), č. j. 26734/2016-520000-32.3 (červen 2012), č. j. 26826/2016-520000-32.3 (červenec 2012), č. j. 26908/2016-520000-32.3 (srpen 2012), č. j. 26909/2016-520000-32.3 (září 2012), č. j. 26911/2016-520000-32.3 (říjen 2012), č. j. 26912/2016-520000-32.3 (listopad 2012) a č. j. 26914/2016-520000-32.3 (září 2013), jimiž žalobci doměřil spotřební daň z minerálních olejů v celkové výši 277 829 Kč a zároveň mu uložil povinnost uhradit penále z doměřené daně (celkem 55 569 Kč).

[11] Žalobce podal proti dodatečným platebním výměrům odvolání. U zdaňovacích období spadající do roku 2012 namítal prekluzi práva státu doměřit daň. Obecně pak žalobce zpochybňoval výpočet spotřeby pohonných hmot, neboť správce nezohlednil doklady předložené dne 19. října 2015. Žalobce též uvedl, že je ochoten dostavit se osobně k odvolacímu orgánu a podat vysvětlení.

[12] Rozhodnutím ze dne 18. listopadu 2016, č. j. 59481/2016-0900000-304.2 žalovaný upravil formulaci výroků dodatečných platebních výměrů za zdaňovací období březen – květen a červenec – listopad 2012, avšak výši doměřené daně i věcné závěry správce daně nechal beze změny. Odvolací námitky žalovaný neshledal důvodnými. Upozornil na to, že dodatečně doložený přehled o druhu a místě vykonávaných prací je souhrnný přehled za celý rok 2012, zatímco evidence spotřeby je členěna na jednotlivé měsíce tohoto roku, což je další okolnost, která věrohodnost přehledu značně zpochybňuje a svědčí spíše o tom, že byl vyhotoven dodatečně.

[13] Rozhodnutím ze dne 18. listopadu 2016, č. j. 28048-2/2016-0900000-304.3 žalovaný provedl stejnou změnu i v dodatečném platebním výměru na spotřební daň za zdaňovací

období červen 2012 a námitky žalobce se stejným odůvodněním jako v předešlém případě zamítl.

[14] Při posouzení dodatečného platebního výměru za zdaňovací období září 2013 dospěl žalovaný na rozdíl od správce daně k závěru, že faktura na „sklizeň kukuřice“, v souvislosti s níž správce daně vyslechl J. K. a následně žalobci uznal nárok na vrácení spotřební daně za 5 453 litrů nafty, stejně jako příkaz k práci předložený panem K., nemají žádnou vypovídací hodnotu. Není z nich zřejmé, kde mělo ke spotřebě nafty dojít, a tedy zda sekání kukuřice souviselo se zemědělskou prvovýrobou žalobce. Datum sekání kukuřice, které uvedl J. K., navíc neodpovídá předložené faktuře. Žalovaný dne 11. listopadu 2016 vyzval žalobce, aby se k těmto zjištěním vyjádřil, což žalobce neučinil.

[15] Žalovaný proto rozhodnutím ze dne 5. prosince 2016, č. j. 28062-3/2016-0900000-304.2 zvýšil žalobci doměřenou spotřební daň za zdaňovací období září 2013 na 37 476 Kč (z původních 13 592 Kč), penále z této daně stanovil na 7 496 Kč a stejně jako v předešlých případech upravil odkazy na ustanovení zákona o spotřebních daních ve výroku dodatečného platebního výměru. Odvolací námitky žalobce žalovaný zamítl.

[16] Proti všem třem rozhodnutím žalovaného se žalobce bránil žalobou ke Krajskému soudu v Českých Budějovicích (dále jen „krajský soud“), který ji – poté, co jí nepřiznal odkladný účinek – zamítl v záhlaví označeným rozsudkem, přičemž se zcela ztotožnil s posouzením věci, jak je provedl žalovaný.

II. Kasační stížnost a průběh řízení o ní

[17] Žalobce (dále též „stěžovatel“ podal proti rozsudku krajského soudu včas kasační stížnost, jíž se domáhal zrušení tohoto rozhodnutí a vrácení věci krajskému soudu k dalšímu řízení. Stejně jako v žalobě i v odvolání proti dodatečným platebním výměrům stěžovatel povšechně namítal, že za měsíce roku 2012 mu byla daň doměřena po uplynutí prekluzivní lhůty, aniž by však předestřel podrobnější argumentaci k počátku, plynutí a uplynutí prekluzivní lhůty v daném případě. Stěžovatel dále povšechně namítl, že žalovaný nesprávně vypočetl spotřebu pohonných hmot. Tvrdil, že doložil veškeré dokumenty. Měl-li žalovaný pochybnost o jejich správnosti, měl stěžovatele vyzvat k jejich odstranění. Stěžovatel též nesouhlasí se způsobem, jakým žalovaný zhodnotil dodatečně předložené listiny. Navíc tak velký objem motorové nafty, o jaký se v této věci jedná, nemohl stěžovatel spotřebovat pro soukromé účely.

[18] Žalovaný se ve vyjádření ke kasační stížnosti zdůraznil, že stěžovatel neuvedl, v čem konkrétně spatřuje nezákonnost napadeného rozsudku. K doměření daně nemohlo dojít po uplynutí prekluzivní lhůty, neboť k okamžiku zahájení daňové kontroly se její běh přerušil a začala běžet lhůta nová. Žalovaný zjistil skutkový stav bez jakýchkoli pochybností a návrhy stěžovatele na doplnění dokazování jsou bezpředmětné. Pouhý nesouhlas stěžovatele s napadenými rozhodnutími je nečiní nezákonnými.

[19] Nejvyšší správní soud zaslal vyjádření žalovaného na vědomí stěžovateli, který již nevyužil svého práva podat k němu repliku.

III. Posouzení kasační stížnosti Nejvyšším správním soudem

[20] Nejvyšší správní soud kasační stížnost posoudil a dospěl k závěru, že není důvodná.

[21] První z námitek stěžovatele se týká domnělého uplynutí prekluzivní lhůty pro doměření daně za zdaňovací období březen – listopad 2012.

[22] Podle § 148 odst. 1 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů, *daň nelze stanovit po uplynutí lhůty pro stanovení daně, která činí 3 roky. Lhůta pro stanovení daně počne běžet dnem, v němž uplynula lhůta pro podání řádného daňového tvrzení, nebo v němž se stala daň splatnou, aniž by zde byla současně povinnost podat řádné daňové tvrzení*. Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne ze dne 23. října 2007, č. j. 9 Afs 86/2007 - 161, č. 1542/2008 Sb. NSS, konstatoval, že daň musí být před uplynutím prekluzivní lhůty vyměřena či doměřena pravomocně.

[23] V souladu s § 136 odst. 4 daňového řádu uplyne lhůta pro podání daňového přiznání ke spotřební dani 25 dnů po uplynutí zdaňovacího období, které je kalendářní měsíc (§ 17 zákona o spotřebních daních). Tříletá prekluzivní lhůta daň vzniklou ve zdaňovacích obdobích březen – listopad 2012 by tudíž uplynula vždy 26. den měsíců duben – prosinec 2015.

[24] Nicméně podle § 148 odst. 3 daňového řádu platí, že *byla-li před uplynutím lhůty pro stanovení daně zahájena daňová kontrola, podáno řádné daňové tvrzení nebo oznámena výzva k podání řádného daňového tvrzení, běží lhůta pro stanovení daně znovu ode dne, kdy byl tento úkon učiněn*.

[25] Správce daně zahájil daňovou kontrolu za zdaňovací období spadající do roku 2012 dne 14. července 2014. Tento den se tedy tříletá lhůta pro stanovení spotřební daně za tato zdaňovací období rozběhla znovu od počátku a skončila dne 15. července 2017. Žalovaný rozhodl o odvolání proti dotčeným dodatečným platebním výměrům již dne 18. ledna 2016, přičemž obě rozhodnutí z tohoto dne nabyla právní moci doručením do datové schránky zástupce stěžovatele dne 21. listopadu 2016.

[26] Uplynutí prekluzivní lhůty pro zdaňovací období září 2013 stěžovatel sice nenamítal, avšak soudy k této vadě rozhodnutí o stanovení daně přihlížejí z úřední povinnosti (například nález Ústavního soudu ze dne 26. února 2009, sp. zn. I. ÚS 1169/07, N 38/52 SbNU 387). Nejvyšší správní soudu proto pro úplnost dodává, že ani za toto zdaňovací období nebyla spotřební daň doměřena po uplynutí prekluzivní lhůty. Lhůta pro stanovení této daně by podle § 148 odst. 1 daňového řádu uplynula dne 26. října 2016, nicméně správce daně dne 20. října 2014 rozšířil daňovou kontrolu na zdaňovací období spadající do roku 2013; prekluzivní lhůta proto uplynula až dne 21. října 2017, přičemž rozhodnutí žalovaného ze dne 5. prosince 2016 nabylo právní moci již dne 6. prosince 2016.

[27] Stěžovatel dále namítal, že žalovaný pochybil při výpočtu spotřebovaných pohonných hmot, přičemž měl pravděpodobně na mysli nesprávný výpočet stanovené

daňové povinnosti. K této námitce Nejvyšší správní soud uvádí, že podle § 57 odst. 1 zákona o spotřebních daní, ve znění účinném do 31. prosince 2013, osobám provozujícím zemědělskou prvovýrobu, které nakoupily minerální oleje za cenu obsahující daň nebo je samy vyrobily a prokazatelně je použily pro zemědělskou prvovýrobu, vznikal nárok na vrácení daně. Tento nárok se prokazoval dokladem o prodeji minerálních olejů a evidencí o jejich skutečné spotřebě, do konce roku 2012 též dokladem o zaevidování do evidence zemědělského podnikatele, případně výpisem z obchodního rejstříku a dokladem z evidence využití zemědělské půdy podle uživatelských vztahů (§ 57 odst. 6 zákona o spotřebních daních), přičemž způsob a podmínky vedení těchto dokladů a evidencí stanovil prováděcí právní předpis (odst. 14 citovaného ustanovení). Tím byla vyhláška Ministerstva zemědělství č. 48/2008 Sb., o způsobu výpočtu nároku na vrácení spotřební daně zaplacené v cenách některých minerálních olejů spotřebovaných v zemědělské prvovýrobě, ve znění pozdějších předpisů, která byla ke dni 1. ledna 2013 zrušena zákonem č. 500/2012 Sb., o změně daňových, pojistných a dalších zákonů v souvislosti se snižováním schodků veřejných rozpočtů. Podle § 2 této vyhlášky musela evidence, kterou daňový subjekt prokazuje nárok na vrácení spotřební daně, obsahovat *údaje o skutečně nakoupeném množství minerálních olejů a jejich skutečné spotřebě v zemědělské prvovýrobě za zdaňovací období* (odst. 1). Spotřeba minerálních olejů se prokazovala účetními doklady podle zákona č. 563/1991 Sb., o účetnictví, ve znění pozdějších předpisů. Z § 2 odst. 3 vyhlášky č. 48/2008 Sb. dále vyplývá povinnost daňového subjektu vést měsíční přehled *o nákupu, spotřebě minerálních olejů, místě spotřeby, druhu vykonávané práce a uplatněném nároku*, přičemž spotřeba se do takového přehledu uvádí souhrnnou položkou.

[28] Žalovaný stěžovateli neuznal nárok na vrácení spotřební daně za zdaňovací období březen – listopad 2012 proto, že evidence o skutečné spotřebě motorové nafty předložená v rámci daňové kontroly neobsahovala údaje o místě spotřeby a druhu vykonávané práce. Stěžovatel již při zahájení daňové kontroly předložil sešit s výkazy spotřeby nafty v zemědělské prvovýrobě, který tyto údaje opravdu neobsahoval (jak Nejvyšší správní soud ověřil ze správního spisu, kde je založena elektronická kopie sešitu pořízená dne 28. července 2014). Na jednání dne 12. srpna 2014 se pracovník správce daně stěžovatele tázal, zda může předložit ještě nějaké doklady k prokázání svého nároku, přičemž stěžovatel odpověděl, že nikoli. Účetní žalobce uvedla, že obsahem podkladů pro zpracování daňového přiznání je pouze „*rozdělení na obě zemědělské výroby a osobní vozidla.*“ Až po seznámení s výsledky kontrolního zjištění dne 19. října 2015 stěžovatel předložil dokument označený „Druh a místo vykonané práce ke spotřebě mot. nafty v roce 2012“, jenž obsahoval údaje o místě spotřeby motorové nafty a výčet prací, které měly být prováděny.

[29] Dospěl-li krajský soud, resp. žalovaný na základě dokazování k závěru, že stěžovatel tento dokument vytvořil dodatečně s cílem odvrátit ztrátu nároku na vrácení spotřební daně, nelze tomuto závěru nic vytknout, ostatně ani stěžovatel v kasační stížnosti nenabízí konkrétní argumentaci a důkazy, jež by tento závěr vyvrátily nebo alespoň relevantně zpochybnily. Jak poukázal žalovaný, v sešitě, který stěžovatel předložil při zahájení daňové kontroly, je spotřeba motorové nafty evidována na jednotlivých stránkách pro každý měsíc zvlášť. Bylo by proto logické, aby byly stejně členěny i údaje o místu spotřeby a druhu vykonávaných prací (jak tomu ostatně je v evidenci za rok 2013), avšak tyto údaje jsou uvedeny souhrnně na jediném listu papíru. Nejvyšší správní soud dále poukazuje na vysvětlení stěžovatele, jak je možné, že správce daně doposud neměl tento dokument

k dispozici. Stěžovatel nejprve uvedl, že byl založen v sešitě s evidencí skutečně spotřebované motorové nafty a správce daně ho musel přehlédnout. Když jej správce daně upozornil, že v sešitě žádný takový dokument nebyl, změnil stěžovatel své stanovisko tak, že onen list papíru musel ze sešitu vypadnout a zůstat ležet na stole. Tyto dvě varianty se však navzájem vylučují: buď byl dodatečně předložený doklad po celou dobu v sešitě, nebo ne. Stěžovatel však musel vědět, kde dokument našel – jestli v sešitě, nebo na stole. Navíc se po celou daňovou kontrolu o existenci tohoto dokladu nezmínil. Je sice pravda, že se jej správce daně na absenci údajů o místě spotřeby a druhu prací nikdy výslovně neptal, nicméně nejpozději při seznámení s výsledky kontrolního zjištění to stěžovateli muselo být známo a nic mu nebránilo správci daně bezodkladně sdělit, že tyto údaje eviduje a nějakým nedopatřením je správce daně musel přehlédnout. Jelikož tak stěžovatel učinil až s desetidenním zpožděním, je třeba jeho jednání považovat za účelové a k dodatečně předložené listině nepřihlížet.

[30] Obdobné závěry lze vyslovit i k evidenci motorové nafty spotřebované za září 2013. Nejvyšší správní soud opět ze správního spisu ověřil, že v evidenci prací a spotřeby za rok 2013, kterou stěžovatel předložil při rozšíření daňové kontroly, tento měsíc uveden není (elektronická kopie evidence byla pořízena dne 6. listopadu 2014). Na jednání dne 5. prosince 2014 správce daně stěžovatele na tuto skutečnost upozornil, na což stěžovatel odpověděl: „*Paní účetní mi nedodala podklady (tabulka k daňovému přiznání). Jinou evidenci nevedu.*“ Pokud by v sešitě údaje k září 2013 již v této době byly a správce daně je omylem přehlédl a zapomněl okopírovat, stěžovatel na to musel poukázat. Dne 19. května 2015 stěžovatel uvedl, že je schopen spotřebu doložit fakturou za provedené sklizňové práce. Opět se tedy ani slovem nezmínil o tom, že by v sešitě evidoval údaje k září 2013. Ani při seznámení se s výsledky kontrolního zjištění stěžovatel zjištění správce daně nezpochybnil a až o deset dní později přinesl sešit obsahující údaje o spotřebě nafty za září 2013. Stejně jako v předešlém případě se však Nejvyšší správní soud ztotožňuje s názorem krajského soudu, že se jedná o dodatečně a účelově vytvořený záznam.

[31] Jak vyplývá z četné judikatury Nejvyššího správního soudu, daňové řízení není ovládáno zásadou vyšetřovací. Prioritní je povinnost daňového subjektu prokázat všechny skutečnosti, které tvrdí (například rozsudek ze dne 16. dubna 2007, č. j. 8 Afs 165/2005 - 67). Tato skutečnost má odraz i v § 92 odst. 3 daňového řádu, dle něhož *daňový subjekt prokazuje všechny skutečnosti, které je povinen uvádět v řádném daňovém tvrzení, dodatečném daňovém tvrzení a dalších podáních.* Z rozhodnutí žalovaného v žádném případě nevyplývá, že by stěžovatel použil motorovou naftu k soukromým účelům. Nicméně nepodařilo se mu prokázat, že ji použil pro zemědělskou prvovýrobu. Pokud stěžovatel neunesl důkazní břemeno, *nota bene* proto, že neplnil právním předpisem uloženou povinnost evidovat údaje významné pro posouzení jeho daňové povinnosti, nelze mu nárok na vrácení spotřební daně přiznat.

IV. Závěr a náklady řízení

[32] Nejvyšší správní soud tedy neshledal kasační stížnost důvodnou, pročež ji ve smyslu § 110 odst. 1 s. ř. s., zamítl. Rozhodl tak bez jednání postupem podle § 109 odst. 2 s. ř. s.

[33] O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Žalobce neměl úspěch ve věci, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný měl ve věci plný úspěch, nevznikly mu však žádné náklady nad rámec obvyklé úřední činnosti, a náhrada nákladů řízení se mu tudíž nepřiznává.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. května 2018

JUDr. Tomáš Langášek
předseda senátu